ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAEL B. ELMER
της 7ης Μαΐου 1996 *

1. Στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως σχετικά με παράβαση κράτους μέλους, η Επιτροπή ζητά να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, διότι ούτε έλαβε ούτε ανακοίνωσε στην Επιτροπή, εντός των ταχθεισών προθεσμιών, τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 89/369/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την πρόληψη της ατμοσφαιρικής ρύπανσης που προκαλείται από τις νέες εγκαταστάσεις καύσεως αστικών απορριμμάτων [1], και προς την οδηγία 89/429/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1989, σχετικά με τη μείωση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης που προκαλείται από τις νέες εγκαταστάσεις καύσης αστικών απορριμμάτων [2].

2. Σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/369 και το άρθρο 10, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/429, τα κράτη μέλη όφειλαν να λάβουν τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη συμμόρφωσή τους προς εκάστη των οδηγιών το αργότερο μέχρι την 1η Δεκεμβρίου 1990 και να ενημερώσουν αμέσως σχετικώς την Επιτροπή.

Δεδομένου ότι κατά την εκπνοή της προθεσμίας αυτής η Ιταλική Δημοκρατία δεν είχε ενημερώσει την Επιτροπή ως προς την μεταφορά των οδηγιών στο εσωτερικό της δίκαιο, το εν λόγω κοινοτικό όργανο κίνησε διαδικασία λόγω παραβάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης, αποστέλλοντας έγγραφο οχλήσεως με ημερομηνία 25 Απριλίου 1991. Με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 1991 προς την Επιτροπή, η μόνιμη αντιπροσωπεία της Ιταλίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες επισήμανε ότι οι ιταλικές αρχές είχαν αρχίσει να εκπονούν τους κανόνες που ήσαν αναγκαίοι για τη συμμόρφωση προς τις οδηγίες και ότι οι εν λόγω οδηγίες επρόκειτο να μεταφερθούν στο εσωτερικό δίκαιο με τον νόμο τον γνωστό ως «κοινοτικός νόμος του 1990» [3].

Επειδή η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι προπαρατεθείσες οδηγίες δεν είχαν μεταφερθεί στην ιταλική έννομη τάξη ούτε με τον «κοινοτικό νόμο του 1990» ούτε με τον «κοινοτικό νόμο του 1991» [4], εξέθεσε εκ νέου την άποψή της στην αιτιολογημένη γνώμη της 18ης Ιουνίου 1993. Δεδομένου ότι στην αιτιολογημένη αυτή γνώμη δεν δόθηκε καμία απάντηση από την Ιταλική Κυβέρνηση, η Επιτροπή άσκησε, κατά συνέπεια, την παρούσα προσφυγή.

3. Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί την υποχρέωσή της να μεταφέρει τις εν λόγω

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — ΕΕ L 163, σ. 32.

2 — ΕΕ L 203, σ. 50.

3 — Που κατέστη ο νόμος αριθ. 428 της 29ης Δεκεμβρίου 1990.

4 — Που κατέστη ο νόμος αριθ. 142 της 19ης Φεβρουαρίου 1992.

οδηγίες στο ιταλικό δίκαιο, ότι δεν μεταφέρθηκε η οδηγία 89/369 και ότι μερικώς μόνο μεταφέρθηκε η οδηγία 89/429, εντός των τασσομένων υπ' αυτών προθεσμιών. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως προς το Δικαστήριο, η Ιταλική Κυβέρνηση εξήγησε ότι η οδηγία 89/429 μεταφέρθηκε στο ιταλικό δίκαιο μερικώς, πριν από την εκπνοή της σχετικής προθεσμίας, με την απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος της 12ης Ιουλίου 1990 «περί κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με τον περιορισμό των ρυπογόνων εκπομπών που προέρχονται από βιομηχανικές εγκαταστάσεις και τον καθορισμό ελαχίστων τιμών εκπομπής». Ωστόσο η Επιτροπή δεν ενημερώθηκε σχετικώς επειδή οι ιταλικές αρχές είχαν αρχίσει την εκπόνηση νέων κανόνων, ανταποκρινομένων ειδικώς στις διατάξεις της οδηγίας 89/429.

Υπό το φως των διασαφηνίσεων αυτών, η Επιτροπή παραιτήθηκε των αιτημάτων της σχετικά με τη μη μεταφορά της οδηγίας 89/429.

4. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι η οδηγία 89/369 δεν μεταφέρθηκε στο ιταλικό δίκαιο πριν από την εκπνοή της ταχθείσας με το άρθρο της 12, παράγραφος 1, προθεσμίας, πρέπει να αναγνωριστεί ότι, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

5. Η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Ιταλικής Δημοκρατίας στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και αυτών που αφορούν το κεφάλαιο της προσφυγής το σχετικό με τη μεταφορά της οδηγίας 89/429.

Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 5, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, καταδικάζεται στα έξοδα ο αντίδικος αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του.

6. Δεδομένου ότι η Ιταλική Κυβέρνηση δεν ενημέρωσε την Επιτροπή, πριν από την εκπνοή της προθεσμίας που είχε ταχθεί για τη μεταφορά της οδηγίας 89/429, σχετικά με τη μερική μεταφορά της εν λόγω οδηγίας στο ιταλικό δίκαιο, η προσφυγή της Επιτροπής είχε επίσης ως αντικείμενο και την οδηγία αυτή. Όταν με το υπόμνημά της αντικρούσεως η Ιταλική Κυβέρνηση ανέφερε ότι η οδηγία είχε ήδη μερικώς τεθεί σε ισχύ στην Ιταλία πριν από την εκπνοή της προθεσμίας, η Επιτροπή παραιτήθηκε από το σχετικό σκέλος των αιτημάτων της. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το γεγονός ότι η Επιτροπή άσκησε προσφυγή για τη μη μεταφορά της οδηγίας 89/429 στο ιταλικό δίκαιο, για να παραιτηθεί του αιτήματος αυτού αργότερα, οφείλεται αποκλειστικώς στη στάση της Ιταλικής Κυβερνήσεως και, επομένως, θεωρώ, όπως και η Επιτροπή, ότι η Ιταλική Δημοκρατία πρέπει επίσης να φέρει τα δικαστικά έξοδα που αφορούν αυτό το σκέλος της υποθέσεως.

Πρόταση

7. Υπό τις συνθήκες αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός των ταχθεισών προθεσμιών, τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 89/369/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την πρόληψη της ατμοσφαιρικής ρύπανσης που προκαλείται από τις νέες εγκαταστάσεις καύσεως αστικών απορριμμάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.